

for ikke fremstille det saaledes, at Tinget kunde faa det Indtryk, at alle de kvindelige Teologer sluttede sig til Lovforslaget. Det var muligvis heller ikke Ministerens Mening, men jeg vil kun gøre opmærksom paa, at man maa sige: *nogle* kvindelige Teologer er med i dette.

Overfor den højtærede Minister vil jeg indrømme, at jeg er fuldstændig klar over, at det for Ministeren er Princippet om at gøre. Men jeg synes jo altsaa, at man kan ikke udenom Kirken — og jeg forstaar ikke, at en Kirkeminister vil gaa med til det — gennemføre et Princip, om hvilket det er ganske klart, at man i Øjeblikket fra kirkelig Side er imod det.

Maa jeg endelig overfor det ærede Medlem Fru Elna Munch bemærke, at jeg ikke kan forstaa denne Iver for Lovforslagets Udvidelse, saalænge der ikke er rettet nogen Kritik mod § 2 i Lovforslaget. Hvorfor i Alverden skal kvindelige Anstaltspræster betragtes som en Haan imod Kvinderne, som om det var en ringere Stilling, saa længe det ikke vækker nogen som helst Harm, at de arme Færinger ikke skal velsignes med disse kvindelige Præster? Det forekommer mig, at det var en Ting, som det ærede Medlem maatte gøre meget stærkt gældende, at der er ingen Grund til, at Færøerne skal undtages med Hensyn til Kvinders Adgang til denne Stilling.

Elna Munch: Det interesserede mig at høre den højtærede Kirkeminister sige, at det Spørgsmaal, der her foreligger, ikke hører til Kirkens indre Anliggender, men er et af de ydre Anliggender. Saa kan jeg ikke se, hvorledes man skal kunne nægte Staten en Ret til at afgøre Spørgsmaalet for sit eget Vedkommende uafhængigt af Kirken. Med Hensyn til de Stillinger, man har udset til at være Embeder for Kvinder, vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at naar han mener, Kvinder vil være særlig egnede til at være Sjælesørgere for Kvinder, maa Konsekvensen jo blive den, at man i et hvilket som helst Sogn skulde have kvindelige Præster for Kvinder og mandlige Præster for Mænd, ellers blev Kvinderne jo uden nogen virkelig Sjælesørg, eller at man i Byer, hvor der var flere Præster, i hvert Fald maatte have een kvindelig Præst. Jeg tror nu slet ikke, man kan sige, at Kvinder særlig egner sig til at være Præster for Kvinder, saa jeg tror ikke, at de paagældende Stillinger i og for sig vilde være særlig egnede for kvindelige Præster.

Til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen vil jeg gernesige, at jeg med

megen Glæde vil se Kvinder som Præster paa Færøerne, saa paa det Punkt, kan vi meget let blive enige, hvis der her skulde være en Anstødssten for det ærede Medlem med Hensyn til ikke at kunne tiltræde Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen sagde endvidere, at Kvinderne i Menighedsraadene repræsenterede Kvindene bedre end Kvinderne i forskellige Kvindeforeninger. Det er meget muligt, men jeg har jo ogsaa kun ønsket, at der skulde være kvindelige Præster paa Steder, hvor Menighedsraadene ønskede en Kvinde til Præst. Netop dér har Kvinderne jo deres fulde Frihed til at stemme om, hvorvidt de ønsker en Kvinde eller en Mand til Præst.

Kirkeministeren (Dahl): Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen sagde, at det, der var mest magtpaaliggende for ham, var: hvad mener Kirken om dette Lovforslag? Og han bemærkede i denne Forbindelse, at ved „Kirken“ forstod han ikke blot Biskopperne, men ogsaa Menighedsraadene. Jeg vil sige, at begge Dele, baade hver for sig og i Forening, er et meget ufuldkommen Udtryk for Kirken. Saaledes som Forholdene nu en Gang er — man kan være uenig om, hvorvidt det er heldigt eller ikke heldigt, at Forholdene er saaledes —, er det den høje Rigsdag, der for Tiden er Repræsentant for Kirken, og det er den, som, naturligvis med skyldigt Hensyn baade til Biskoppernes Mening og den Tilkendegivelse, der er kommet fra Menighedsraadene, maa træffe Afgørelsen. Det er Rigsdagens Mening, der spørges om; men Rigsdagen kan lade sig vejlede — det har jeg ogsaa taget i Betragtning ved Udarbejdelsen af Lovforslaget, saaledes som jeg har udviklet det —, vejlede af de Udtalelser, der kommer fra Biskopperne og Menighedsraadene og fra andre Sider indenfor Kirken, uden at altsaa nogen af dem kan gøre Krav paa at være Kirkens Mening.

Til det samme ærede Medlem skal jeg bemærke, at hvis Lovforslaget bliver vedtaget, og der bliver udnævnt en kvindelig Præst til en eller anden af de i Lovforslaget nævnte Anstalter, tror jeg ikke, man behøver at gaa omkring og lede efter en Biskop til at ordinere, thi det fremgaar klart af Biskoppernes Udtalelser, at flere af dem er villige til at ordinere.

Naar det ærede Medlem Fru Elna Munch af min Udtalelse om, at kvindelige Præster var særlig egnede til at være Præster ved de i Lovforslaget nævnte Anstalter,